

אמרת: „חבר הממשלה האחראי לש.ב. הוא ראש-הממשלה, וממנו אפשר לתבוע“

ללא אינפורמציה, ללא עירעור. אתה דורש כי נמסור לרשותך, לשבט או לחסר, את הנכס היקר ביותר שיכול להיות בחברה דמוקרטית — את חופש האזרח.

אם כן, מדוע אינך דורש שנמסור לך פשוט שלטון דיקטטורי כללי, וחסלנו האם אתה בעצמך היית מוסר סמכות זו בידי מישהו אחר?

האם אפשר למסור סמכות כזו לאדם שהכחיש במשך שנים ארוכות במצח נחושה את עצם קיומו של הש.ב., והמשקל היום באותו מצח נחושה בנוגע להיקף פעולתו?

במסביבת-העורכים שלך לפני שבוע טענת כי בבריטניה הגדולה קיים הסדר דומה. אולם ישראל אינה בריטניה, ופלונסק הראשה אינן איתון ואוכספורד. בארץ אין מסורת ארוכה ובטוחה של זכויות-האזרח, ומעולם לא הראית שום סימן כי אתה מסוגל להפריד בין אינטרס המדינה לבין אינטרס המפלגה.

ד. בן-גוריון: חברה-הכנסת לנדאו קיבל תשובה לשאלתו הראשונה. מי עומד בראשו (של הש.ב.) — זאת לא אני, כי זה לא לתועלת הענין.

אולם אני חושב שתהיה תועלת בדבר אם ועדת החוץ והבטחון תדון בדבר, כי אני יודע מנייני כי דברים שאפילו בכנסת נידונים לא כל כך מתוך אחריות רבה, כאשר הם נידונים בעדת חוץ ובטחון, שם יש כבר רוח אחרת ודנים לעצם הענין. אני חושב שתהיה ברכה אם הענין יובא בזמן הקרוב ביותר לדיון בעדת החוץ והבטחון, אם כי גם שם לא יימסרו כל הפרטים — — —

מילא, תהיה ברכה. אבל האם תהיה התועלת? הרי אתה לא תמסור שום אינפורמציה רצינית.

ד. בן-גוריון: — — — אולם שם אפשר יהיה לברר את מטרות הארגון הזה, אופיו, דרכי-פעולתו, ארגונו, וכו'. ותהיה ברכה לדבר אם יהיה בירור כזה — — —

אם אתה חושב כך, מדוע חכית עד ש' העולם הזה יוציא את הש.ב. ממחבואו, ועד שחברי-הכנסת של האופוזיציה יעלו את הענין?

ד. בן-גוריון: — — — איני סבור שלאחר הבירור הזה יפסיקו השבועונים של העולם התחתון את פעולתם — — —

תהיה בטוח. אנחנו לא נפסיק את פעולתנו. אנחנו נמשיך להיאבק עד ששרות הבטחון יהיה באמת ורק שרות של בטחון, ש.ב. ולא ש.ב.ג. (כפי שאמר חברי-הכנסת לנדאו, תוך ציטוט מוצלח ממדורה של לילי גלילי בהעולם הזה).

אני שמח שאתה מעריך את פעולתנו ב' שטח זה. לא בלב קל נכנסנו למאבק עם הכוח החזק והגורא במדינה, תוך סיכון מתמיד של גופנו ושמנו הטוב. אולם דבר ריק בויכוח זה מוכיחים כי הדבר היה כדאי לטובת הענין — בטחון המדינה וחור' פש אורחיה.

ד. בן-גוריון: — — — אולם בועדה זאת יושבים נציגים של מפלגות, כמעט של כל מפלגות, ורצוי שהם ישמעו — אם גם לא יקבלו — אבל ישמעו אינפור' מציה מלאה בענין זה.

אשמח אם יעבירו את הבירור הזה לוועדת החוץ והבטחון.

אוי לשמחות כאלה, ואוי לכנסת שסיפקה לך את השמחה המפוקפקת, ברוב של 50 נגד 17 קולות הציונים-הכלליים, חרות ו' מקי, בהעדרם של אבירי-ההימנעות הקלא' סיים, ח'כי מפ'ם, ששאריו מחץ לאולם באופן הפגנתי.

הרשה לי להוסיף לכל זה פניה אישית אליך, כתיל שלחם פעם תחת פקודתך, וכי אורח במדינה שאתה ראש ממשלתה. הם נאמרים בלי רוגז, ואנא קבל אותם כרו' חם.

מדינאי בריטי אמר פעם כי „השלטון מש' חית, והשלטון המוחלט משחית באופן מוחלט.“ מכל סכנות השלטון הצפויות לשליט, אין דבר מסוכן יותר מאחת-ההבילוש.

הבילוש הוא כסם משכר. האדם המקבל דו'חיים סודיים על דברי חבריו ויריביו בטלפון, ועל הנעשה בחדר מיטתם, שוב אינו יכול להיגמל מתאווה זו. הוא הופך לנארקומאן. יתכן שפסיכולוג מקצועי ימצא את הסיבה לכך ברגשי נחיתות ואי-בטחון, כפי שישנם בכל אחד מאתנו.

אנו רואים מתוך דאגה שאתה שוקע בתאווה זו יותר ויותר בשנים האחרונות. ורועות הבילוש העכור הולכות ומתארכות. מסביבך קמה כנופית-חצר שכל קיומה בנוי על כך שהם מספקים לך את הסם המשכר הזה. זהו מצב בלתי-רביא — לך ולמדינה.

אין לי צורך להזכיר לחוקראסלטון כמון את הפרק התשיעי של המדינה, בו גותן סיקראסט תאור מושלם של דמות העריץ. „האדם הופך לעריץ, במובן הנכון, כשהוא אחוז שיכרות ותאווה.“ והוא מתאר את גורל העריצים: „כל חייהם הם חסרי-ידיים לחלוטין, נוגשי-עבדים או עבדים למישהו. הדמות העריצה אינה חשה לעולם בחופש אמיתי ובידידות אמיתית.“

תאווה-הבילוש היא סם משכר. סופה להסוך גם את הטוב והטהור באנשים לעריץ.

Dr. Ben-Gurion

בכל הכבוד הראוי,

לדין. במקרה זה היה צורך להעמיד לדין גם את כל קציני-המטרה ששיחררו את אנשי המחתרת הזאת אחרי שנאסרו.

למה אתה שותק דווקא על ענין זה, שהוא הנושא האמיתי של כל הויכוח?

ד. בן-גוריון: על דבר אחד או שניים היה בירור בועדת הפנים — — — למה אתה לא אומר מה יצא מזה? היתה ועדת-משנה שאתה אישית הסכמת להרכבה (בלי השתתפות חרות או מק'י), ואתה מסרת לה אינפורמציה כראות עיניך. לא היתה לוועדה שום אפשרות לבדוק אם אינפורמציה זו שלך היתה נכונה או בלתי-נכונה, פרט לכמה עדויות פרטיות מן החוץ, ביניהן עדויות שלי. בכל זאת החליטה הועדה פה-אחד שקיים בארץ בילוש מפלגתי, בקבעה שהש.ב. עוסק בדברים „החורגים מתחום בטחוני“, והיא דרשה לשים קץ לכך.

ד. בן-גוריון: — — — לא כפי שאמר מר לנדאו, כיד הדיוק הטובה עלי, בתדרוך ראש-הממשלה, אלא ועדת-משנה ביקשה ממני ידיעות, ומסרתי לה את הידיעות שיכולתי למסור.

ה. לנדאו: יושב-ראש הועדה הודיע כי בהרכב אחר של ועדת-המשנה לא תסכים להופיע בפניה.

ד. בן-גוריון: יושב-ראש הועדה (יעקב ריפטין, מפ'ם) נמצא כאן, ואיננו זקוק שאתה תהיה מליץ לו. תדבר בשם עצמך, או תניח למחברי מכתבים אנונימיים לעשות זאת.

שרות זה, על-פי מהותו ופעולתו, הכרחי לצערנו בכל מדינה בעולם. יתכן שיגיע זמן שלא יהיה נחוץ שרות זה בשום מקום, אבל הוא נחוץ בארץ הזאת יותר מאשר בכל ארץ, כי בעיות-הבטחון כאן מסובכות יותר. גם יחסינו עם מדינות המקיימות אתנו יחסים אינם תמיד תקינים כל-כך.

אמנם אפשר היה לקוות שאחרי הקמת הסטרויסטים. לצערנו, היא לא חזלה. אני מקווה שרטיסי הארגונים הסטרויסטיים יחוסלו, יען כי הם מבולבלים בתוכם, אינם בטוחים ואינם מאמינים בעצמם. זהו הרגל מן ה' עבר, גם בגלל זה שהם אינם מכירים יותר במנהיגי המפלגות שהיו קודם — — —

מ. בגין: ישנו מנהיג אחד שכולם מרו' צים ממנו. חבר מזכירות מפא"י כתב על כך בהארץ.

ד. בן-גוריון: אבל לא מותר להגיד דבר שאיננו אמיתי. לא ראית שום מכתב של חבר מזכירות מפא"י. היתה רק ידיעה של העורך שהוא קיבל מכתב בלי חתימה.

מ. בגין: מה דעת הש.ב. על מכתב זה?
ד. בן-גוריון: מה דעתך אתה על מכתב זה?

מ. בגין: קראתי אותו.

ד. בן-גוריון: אם כן, תקרא אותו. מאמרים נגד מפא"י תוכל לכתוב יו"טיוס כאוות נפשך, ויבושם לך.

גם אם אני מקווה שבעוד זמן אולי לא יהיה צורך בתפקיד השני של הש.ב. — הדבר הזה ייתכן, אם כי אין לי וודאות — אולם שני התפקידים האחרים, לשכות-הרי' גול והחששות של גייס חמישי, לא במהרה ייפסקו.

שירות זה, על פי עצם פעולתו, אינו יכול להיות שרות כמו שרות-הבריאות, או כמו שרות-ההוראה, שכל אחד יודע מי הוא ה' מורה בכל מקום — — —

וזהי שוב טענת-תרמית צינית. איש לא דרש כי תפרסם רשימה שמית של כל סוכני הש.ב. בארץ ובעולם. לעומת זאת גיבש העולם הזה (1021) כמה דרישות ברורות וחד'משמעיות, ולאחות מהן הצ' טרפו גם עתונים אחרים.

הדרישות היו:

- שראש הש.ב. יהיה מוכר וידוע ב' רבים,
- שראש הש.ב. לא יתמנה על-ידי שריחיד, הכפוף לשיקול מפלגתי, אלא על-ידי ועדה ציבורית רחבה, על-מפלגתית ובלתי-תלויה, בדומה למינוי שופטים.

● שהכנסת תחוקק חוק ש. ב., בדומה לפקודת המשטרה, שיפרט בבירור את סמכויות הש. ב. וימנע את ניצולן לרעה.

● שתקציב הש.ב. יהיה גלוי בכללותו, תוך שמירת סודיות הפרטים, ויהיה כפוף לביקורת ועדת-כנסת מצומצמת. מי שכושר בדרישות אלה אינו רוצה בבטחון המדינה. הוא רוצה בטובת עצמו.

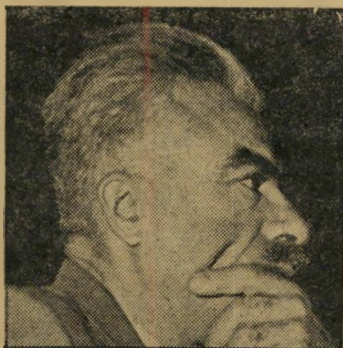
ד. בן-גוריון: — — — זהו שרות חשאי, ויישאר שרות חשאי כל זמן שהוא קיים. מבקרי-המדינה מבקר את כל חשבונות השרות הזה — — —

אתה רוצה להצדיק אותנו? אין יכול מבקרי-המדינה לבדוק את החשבונות? האם רצונך לומר כי הסוכנים, המלשינים והמודיעים למיניהם חותמים על פקולות רשמיות, הנכנסות לתקיים רשמיים המועברים לדי מנגנון מבקרי-המדינה? לשם מה גיבית-הדעת הזאת? מנגנון כמו זה של מבקרי-המדינה אינו יכול לערוך שום ביקורת ממשית במקרה זה. ההסתהרות מאחורי גבו של מבקרי-המדינה, וניצול שמו הטוב לרעה, הפכו בזמן האחרון לאופנה שיש ללחום בה בכל התוקף.

ד. בן-גוריון: — — — חבר הממשלה האחראי לו הוא ראש-הממשלה, וממנו אפשר לתבוע — — —

במלים אחרות, אתה דורש כי נפקיד בידך, בעיניים ערות, את הסמכות הבלעדית לשלוט במכשיר אדיר זה ולהשתמש בו כאוות נפשך, ללא ביקורת, ללא מיגבלה חוקית,

ארבעה קרבנות בילוש מפלגתי

מנחם בגין: התפרצות לדירה. מאיר יערי: מכשיר בשוחן.

אריה בן-אליעזר: עיקוב בריחה. פרנשטיין: שיחות מוקלטות.

אתה דורש כי אנחנו נפקיד בידך, בעיניים עורות, מכשיר סודי, אדיר ונורא